

ношений. Рассматривается соотношение понятия «правовой статус» со смежными понятиями и категориями.

Ключевые слова: правовой статус, субъект бюджетных правоотношений, орган публичной власти.

Summary

Muzyka-Stefanchuk O. Understanding of Legal Status of Budgetary Legal Relationships in the Legal Science. — Article.

The questions of understanding of legal status of subjects of budgetary legal relationships are probed in the article. Correlation of concept «legal status» is examined with contiguous concepts and categories.

Keywords: legal status, subject of budgetary legal relationships, organ of public power.

УДК 343.811

Д. В. Ягунов

ЧИ МОЖНА ПРОДАВАТИ «ПРАВО КАРАТИ»? (ФІЛОСОФСЬКО-ПРАВОВИЙ АНАЛІЗ ФЕНОМЕНА В'ЯЗНИЧНОЇ ПРИВАТИЗАЦІЇ)

Актуальність проблематики цієї статті обумовлена низкою факторів. Тиск, що спричиняється глобалізацією на національні пенітенціарні системи, призводить до того, що практика виконання кримінальних покарань дедалі частіше звикається з думкою, що злочинців ресоціалізовувати не варто. Краще «закрити двері в'язниці та викинути ключі від неї». Зростання в'язничної популяції у всьому світі та систематичне переповнення в'язниць, «новий менеджеріалізм» та послаблення соціальної складової при виконанні кримінальних покарань — все це стає порогами, на яких остаточно розбивається «реабілітаційний ідеал» у багатьох країнах [1; 2].

Зазначені тенденції та проблеми відображають різні аспекти впливу глобалізації на сутність сучасної держави. Можна вочевидь спостерігати поступову втрату державою провідної ролі в управлінні суспільним життям. Як слушно зазначає І. Радзієвський, на зміну вертикальним ієрархіям прийшла «мережева організація», в якій «державні інституції перебувають у тісній взаємозалежності з автономними громадськими та приватними акторами» [3].

У сфері функціонування сучасних національних пенітенціарних систем це проявляється в їх повній або частковій приватизації. Держави віддають свої в'язниці приватним акторам внаслідок неспроможності оперативно реагувати на виклики глобалізації. При цьому держава змушена поступитися суттєвою, а головне — принциповою часткою своїх повноважень на користь транснаціональних корпорацій. Саме це підкреслює актуальність дослідження питань в'язничної приватизації як сучасного правового, економічного та соціального феномена.

Представлена стаття є продовженням наукових досліджень автора з питань в'язничної приватизації в контексті проблематики впливу глобалізаційних процесів на сутність сучасної національної держави [4; 5].

Завдання цього дослідження пов'язуються із: 1) аналізом деяких аспектів історії в'язничної приватизації в США та країнах Європи; 2) вивченням обсягів в'язничної приватизації на сучасному етапі в США та країнах Європи; 3) аналізом сутності в'язничної приватизації як соціального, економічного та правового феномена; 4) спробою надати відповідь на філософське питання: чи може бути державна монополія виконувати покарання бути заміненою на конкурентне середовище, де поняття «виконання кримінальних покарань» замінюється поняттям «надання виправних послуг», які, в свою чергу, надаватимуться приватними акторами?

Викладаючи основний матеріал статті, варто наголосити, що питання в'язничної приватизації можна вважати недостатньо дослідженим у вітчизняній науковій літературі. Проте цей феномен аж ніяк не може вважатися новим явищем в історії в'язниці. Навіть загальновідомий «паноптикон» відомого пенітенціариста Джеремі Бентама був проектом саме приватної в'язниці [6].

Так, у США використання праці ув'язнених відбувалося постійно. Проте кінець ХХ століття надав можливість говорити про якісно нові форми організації в'язничної праці — про в'язничну індустрію, яка поступово витіснила форму праці ув'язнених за контрактом, яка діяла до цього часу. Сутність її полягала в тому, що адміністрація надавала засуджених у користування підприємцям, за що і отримувала прибуток. Відома американська Обернська в'язниця з 1828 по 1833 рік завдяки праці ув'язнених отримала прибуток у розмірі 25 тис. дол., що на той час становило надзвичайно велику суму [7, 229].

Наприкінці ХІХ століття контрактна система почала піддаватися нападам з боку різних акторів, серед яких можна виділити таких: 1) деякі в'язничні адміністратори; 2) громадські діячі та гуманісти, які вважали (і, на нашу думку, обґрунтовано вважали), що праця ув'язнених не може бути орієнтована на одержання прибутку; 3) конкуренти тих фірм, які використовували працю ув'язнених.

Критика контрактної системи була закріплена в Декларації принципів Американської асоціації в'язничних службовців (1870), де зазначалося: «Незважаючи на те, що виробнича праця у в'язницях у будь-якому виді є важливою та корисною, ми розглядаємо контрактну систему праці ув'язнених шкідливою для дисципліни, фінансів та завдань виправлення... Вона має бути ліквідована, і чим скоріше, тим краще» [7, 229].

Проте така іділія тривала відносно недовго. Окремі приклади надання в'язничній праці статусу індустрії існували в США ще в 1930-х роках.

Сьогодні кількість засуджених у приватних виправних закладах та установах в США, Великій Британії, Австралії, Франції та інших країн невпинно зростає. Поняття «в'язнично-індустріальний комплекс» отримало надзвичайно велике поширення в сучасній зарубіжній соціологічній та кримінологічній літературі [8, 15], що відображає як включення приватних акторів до управління пенітенціарними системами, так і зміну філософсько-правових засад реалізації пенітенціарної політики.

Так, у Данії такий важливий елемент національної пенітенціарної системи, як служба пробації, зазнав суттєвого впливу приватизації [9].

У Канаді виправні громадські центри (CCCs) управляються урядом, у той час коли громадські резидентські центри (CRCs) управляються різними приватними акторами відповідно до контрактів, підписаних з урядом. Частина канадських пенітенціарних установ управляється приватними неприбутковими організаціями (наприклад, Товариство Джона Говарда, Товариство Єлизавети) [10, 362, 437, 592].

У Нідерландах публічна служба пробації, яку було створено ще 1823 року, сьогодні представлена приватними організаціями [11, 118].

У Південній Африці наприкінці 1990-х років уряд розробив план створення приватних в'язниць на базі залишених золотих рудників [12, 188]. Сьогодні деякі зарубіжні в'язничні корпорації управляють окремими виправними установами у цій країні.

У Франції в'язниці почали приватизуватися з кінця 1980-х років.

В Англії та Уельсі новітня історія в'язничної приватизації розпочалася з підписання урядом контракту з фірмою «Securitor» щодо управління центрами для нелегальних мігрантів, збудованих на базі чотирьох колишніх аеропортів (1970). Починаючи з 1988 року вже половина мігрантів трималася в приватних центрах, що знаменувало «перший надлом державної монополії на право ув'язнювати» [13, 230]. Відповідно до Закону «Про кримінальну юстицію» (1991) Секретар внутрішніх справ отримав повноваження укладати контракти на управління в'язницями в Англії та Уельсі.

Станом на середину 1990-х років три приватні в'язниці функціонували в Англії і одна — в Шотландії: Wold (відкрита 1992 р.), Blakenhurst (1993), Doncaster (1994), Buckley Hall (1994). Процес приватизації в'язниць в Англії був підтриманий Американською виправною корпорацією (CCA) шляхом допомоги в питаннях фінансування (наприклад, Wold Remand Prison). Сьогодні у цій країні функціонують вже одинадцять приватних в'язниць, які управляються корпораціями G4S, Kalux та SERCO. Серед них особливе місце посідає в'язниця Bronzefield — єдина приватна в'язниця для жінок у Британії, яка водночас є найбільшою жіночою в'язницею в Європі.

2004 року в Англії та Уельсі відбулася чергова реформа, яка суттєво змінила основоположні принципи управління британською пенітенціарною системою. Головна ідея реформи полягала в створенні «конкурентного середовища в сфері постачання виправних послуг» з метою заохочення їх постачальників «демонструвати їхні наміри забезпечувати найкращу цінність грошей платників податків». Відповідно до цього створена нова служба (National Offender Management Service). Територію країни поділено на регіони, кожен з яких обслуговується регіональним менеджером (ROM), обов'язки якого полягають у проведенні переговорів з «постачальниками виправних послуг» (як державних, так і приватних). Внаслідок реформи держава фактично втратила монополію на виконання покарань та проведення соціальної роботи зі злочинцями не лише у в'язницях, але також у сфері діяльності служб пробації [14; 15].

Наприклад, в окрузі Східний Мідлендз регіональний менеджер отримує виправні послуги (як реабілітаційні, так і охоронні) від десяти постачальників виправних послуг («провайдерів»): В'язничної служби (15 державних в'язниць), корпорації SERCO, корпорації GS, чотирьох рад пробації (Derbyshire, Lincolnshire, Northamptonshire, Nottinghamshire), трасту пробації (Leicestershire, Rutland), корпорації Clearsprings, корпорації G4S [16].

В Ізраїлі 2004 року парламент дозволив створення приватних в'язниць, що викликало гострі суперечки в ізраїльському суспільстві. Вже через рік після прийняття зазначеного закону громадські організації та академічні установи почали активну кампанію, спрямовану на скасування цього закону. Внаслідок цього в листопаді 2009 року Верховний Суд Ізраїлю визнав положення закону про приватні в'язниці неконституційними, зазначивши, що передача функцій управління пенітенціарною системою від держави до приватних акторів порушує право ув'язненого на гідність.

Президент Верховного Суду Ізраїлю зазначив з цього приводу, що основні принципи ізраїльського права визнають право на застосування сили в цілому та право на виконання кримінального покарання шляхом ув'язнення людей одним з найбільш фундаментальних та одним з найзначніших в юрисдикції держави. Тому їх потрібно використовувати з великою долею обережності. Таким чином, коли влада ув'язнювати передається приватній корпорації, метою якої є заробляння грошей, це означає, що позбавлення людини свободи втрачає великий ступінь своєї легітимності. У свою чергу, це перетворює покарання на щось інше, що не має нічого спільного з реалізацією традиційного «права карати» з не менш традиційними цілями превенції та реабілітації, що належить державі [17].

Щодо Сполучених Штатів Америки, то ера тотальної в'язничної приватизації розпочалася в цій країні у 1980-х роках завдяки проголошеній на той час «війні з наркотиками», що призвела до значного збільшення в'язничного населення країни. У 1999 році в США функціонували вже 14 великих та малих в'язничних корпорацій.

Провідне місце в цій сфері посідає Американська виправна корпорація (ССА), заснована 1983 року. Саме з цієї корпорації розпочалося поширення хвилі в'язничної приватизації в США, коли у 1984 році ССА підписала контракт з урядом штату Теннессі на управління в'язницею у Гамільтоні. Це був перший випадок, коли уряд передав приватній компанії управління в'язницею у повному (!) обсязі.

Сьогодні ССА — це найбільша та найстаріша в'язнична корпорація в США. На офіційному сайті корпорації зазначається, що ССА — це «національний лідер у сфері вирішення виправних проблем для федерального уряду, урядів штатів та органів місцевої влади».

ССА адмініструє 60 установ, які утримують понад 60 тис. ув'язнених. Корпорація будує в'язниці та управляє ними на замовлення Федерального бюро в'язниць, Федеральної імміграційної служби та Федеральної маршальської служби. ССА підписала контракти на управління в'язницями з урядами май-

же половини штатів. Крім того, корпорація надає виправні послуги більш ніж у десяти зарубіжних країнах.

Крім того, було б цікавим зазначити, що приватна в'язнична система корпорації ССА посідає шосте місце в усій країні після в'язничних систем штатів Техас, Каліфорнія, Нью-Йорк, Флорида та в'язничної системи, що адмініструє Федеральне бюро в'язниць.

Друге місце серед американських в'язничних корпорацій посідає GEO Group (колишня Wackenhut Corrections Corporation). Майже 9 тис. службовців працюють в 47 установах цієї корпорації в США, Австралії, Новій Зеландії та Канаді, обслуговуючи приблизно 40 тис ув'язнених.

Третє місце у списку наймогутніших американських в'язничних корпорацій посідає корпорація Management & Training, частка якої в американському в'язничному ринку складає 7,5 %.

Четверте місце посідає корпорація Cornell Companies (понад 7 тис. в'язничних місць) з часткою в американському в'язничному ринку 5,8 %.

Подані нижче дані надають порівняльну характеристику американських в'язничних корпорацій в частині кількості ув'язнених, що можуть утримуватися в їхніх установах, та в частині частки цих корпорацій в загальній кількості контрактів, підписаних з урядами штатів (станом на 1999 р.):

- 1) Corrections Corporation of America: 68 256 місць, частка — 55,6 %;
- 2) GEO Group: 26 704 місць, частка — 21,7 %;
- 3) Management & Training Corporation: 9177 місць, частка — 7,5 %;
- 4) Cornell Corrections: 7138 місць, частка — 5,8 %;
- 5) Correctional Services Corporation: 6517 місць, частка — 5,3 %;
- 6) CiviGenics: 2791 місць, частка — 2,3 %;
- 7) Maranatha Production Company: 500 місць, частка — 0,4 %;
- 8) The Bobby Ross Group: 464 місць, частка — 0,4 %;
- 9) Correctional Systems: 272 місць, частка — 0,2 %;
- 10) The GRW Corporation: 362 місць, частка — 0,3 %;
- 11) Avalon Correctional Services: 350 місць, частка — 0,3 %;
- 12) Alternative Programs: 340 місць, частка — 0,3 % [18].

Якщо проаналізувати відносні показники в'язничного населення, що утримується у приватних установах, можна зазначити, що різні американські штати суттєво відрізняються один від одного.

Так, процент ув'язнених, які утримувалися у приватних установах штату Техас складав у 1999 році 10,1 %, Нью Мексико — 43,8 %, Аляска — 31,7 %, Монтана — 32,7 %, Вайомінг — 28,3 %, Гавайї — 22,9 %, Вісконсин — 16 %, Міссісіпі — 16,9 %, Теннессі — 15,5 % [18].

Численні дослідження, проведені прихильниками в'язничної приватизації, дійсно вказують на суттєве зменшення ціни ув'язнення у багатьох випадках. Так, дослідження, проведені у 1997–2000 роках в штаті Арізона, показали, що один день перебування в державній в'язниці в середньому коштує на 17 % більше, аніж у приватній виправній установі. Приватні виправні установи штату Луїзіана показали зменшення ціни ув'язнення від 14 до 16 % порівняно з дер-

жавними установами. Американська виправна корпорація на своєму сайті оприлюднила інформацію, що лише за період 1994–1998 років уряди американських штатів, які уклали контракти з корпорацією на управління в'язницями, заощадили 248 млн доларів [18].

Отже, на підставі представлених вище прикладів можна побачити, наскільки феномен в'язничної приватизації є поширеним у сучасних європейських країнах та США. Більше того, можна впевнено сказати, що аналіз сучасних національних пенітенціарних систем є неможливим без врахування проблематики їх часткової приватизації.

Після представлених вище прикладів можна поставити низку питань. Чи можливе взагалі управління в'язницею приватною особою? Як делегування приватним особам «влади карати» буде розцінюватися ув'язненими та суспільством? Чи може мотив отримання прибутку бути сумісним з офіційно проголошеними традиційними цілями покарання, особливо з метою реабілітації засуджених? Чи приведе приватизація в'язниці до зменшення ціни ув'язнення? Чи може бути забезпечена належна безпека у приватних в'язницях? Ці та багато інших аспектів потребують детального вивчення при відповіді на питання, чи може бути приватизована в'язниця [4].

Поширене сьогодні в літературі поняття «приватна в'язниця» не означає, що певна юридична особа отримує право власності на в'язницю як інституцію. Недержавна компанія укладає контракт з в'язничним відомством, відповідно до умов якого цій компанії делегуються всі або частина функцій з виправного менеджменту.

Питання приватизації в'язниці може бути філософським, політичним або юридичним. Противники цього процесу здебільшого вказують на неконституційність, незаконність і аморальність приватної в'язниці: «Держава не повинна втрачати своєї монополії на використання ув'язнення» [19, 133].

Але, як зазначає відомий американський дослідник питань в'язничної приватизації Ч. Логан, не існує обмежень щодо того, які функції держави можуть бути делеговані приватним акторам. Питання полягає в тому, в якому обсязі певна функція може бути делегована [20, 59]. Ув'язнення — це діяльність для суспільства, але не для індивідуальних осіб, тому має характеристики публічної продукції. Як і продукція інших видів, ув'язнення може оцінюватися в категоріях вимог, постачання, якості та ціни. Якщо продукцію пропонує монополіст, то дуже часто якість є невисокою, ціни — високими, умови постачання не відповідають вимогам [20, 9]. Тому головною причиною приватизації в'язниці є зменшення ціни виправних послуг з одночасним підвищенням їх якості [20, 3].

Першою причиною негативного ставлення до приватної в'язниці є символізм. В'язниця — це символ державної влади в очах багатьох громадян, це — інструмент державного примусу. Багато вчених підкреслюють роль не стільки в'язниці, скільки символу (!) в'язниці, де держава є монополістом у реалізації влади карати. Чи буде система справедливою та легітимною, якщо в'язень буде читати на уніформі персоналу в'язниці «Виправна компанія»

або «Виправна корпорація» замість «Адміністрація виправних установ»? [20, 55–56].

З цього приводу Ч. Логан обґрунтовано відзначає, що ув'язнених більше хвилюють практичні питання, ніж філософські. Вони більше звертають увагу на те, наскільки чесно і справедливо персонал в'язниці поводить з ними. Особливості знаків на їхній уніформі мають набагато менше значення [20, 56].

Приватна в'язниця може бути звинувачена в тому, що мотив отримання прибутку суперечить офіційно проголошеним цілям покарання, а головне — професійному та гуманному поводженню з ув'язненими. Безумовно, це — небезпечний бізнес. Але наявність мотиву отримання прибутку не завжди означає, що тільки приватна структура може використовувати працю засуджених задля задоволення своїх корпоративних інтересів. Можна навести багато прикладів радянського походження, коли саме державна в'язниця перетворювалася на власника рабів-засуджених, прикриваючись офіційними цілями щодо їх виправлення.

У сучасному розумінні в'язнична приватизація передбачає пошук дешевих шляхів витрачання бюджетних грошей, які державною виділені на в'язничну систему через підписання контрактів з приватними акторами. Приватизація в'язниці може мати різні форми. Приватні корпорації можуть надавати різні послуги (реабілітаційні, охоронні, транспортні, технічні тощо), забезпечувати роботою засуджених (за їхньою згодою). Приватні менеджери можуть бути запрошені для управління в'язницею в цілому.

Проте існує базова філософська та етична проблема: чи може «індустрія болю» бути проданою? Гадаємо, що ні. Пенітенціарна діяльність повинна базуватися не на отриманні прибутку, який суперечить «реабілітаційному ідеалу». Реабілітація є правом засуджених і, як результат, обов'язком держави. Якщо приватні в'язниці не приділяють достатньо уваги реабілітації, це означає, що держава не виконує своїх обов'язків.

З іншого боку, криза «реабілітаційного ідеалу» по всьому світові робить зазначений вище аргумент доволі вразливим [1; 21; 22].

Як це не було, приватна в'язниця не є власне в'язницею. Це — бізнес, а інтереси бізнесу і в'язниці є діаметрально протилежними. І реабілітація є не змаганням: «Класична модель вільного ринку не працює у сфері приватизації в'язниць» [13, 245].

В'язничні корпорації значно більше зацікавлені в максимізації прибутків, ніж у соціальному забезпеченні як ув'язнених, так і персоналу [4, 355]. Не можна дивуватися, що філософія в'язничних корпорацій не базується на реабілітації. Так, головним обов'язком персоналу найбільшої у світі в'язничної корпорації США є «створення прибутку для наших акціонерів» [23]. Ця філософія базується на чесності, але ця чесність — тільки для «наших акціонерів», але не для ув'язнених. Етика приватних в'язниць базується на бізнес-репутації, але в жодному разі не на реабілітації ув'язнених.

Підсумовуючи викладене вище, варто зазначити, що приватні в'язниці отримали значне поширення у пенітенціарній практиці сучасних країн. Вони

вважаються дешевшим варіантом, проте ніхто поки ще не дав об'єктивну відповідь на запитання, чи є вони справді дешевші.

Проте, з іншого боку, очевидним є те, що в епоху глобалізації в'язниця набуває нового «обличчя». Але проблема полягає в тому, що природа держави в умовах глобалізації та значення державного суверенітету ще не досліджена достатньою мірою. Ніхто ще не робив обґрунтованих прогнозів щодо того, наскільки держава може бути «звільнена» від своїх традиційних атрибутів, які більш впливові гравці на міжнародній арені «розглядають» як «зайві» та «застарілі».

Щодо в'язниці, то впливи глобалізації на неї та особливості формування сучасних пенальних політик є ще більш неясними. Ця проблема є одночасно філософською, юридичною, економічною та етичною. Удавання до детальнішого аналізу впливу глобалізації на пенітенціарну політику, сутність в'язниці та межі в'язничної приватизації потребують більш детального розгляду крізь призми відповідних знань, у чому ми вбачаємо перспективу подальших наукових розвідок.

Література

1. Ягунов Д. В. Філософія пробації: трансформація поглядів на сутність та цілі поводження зі злочинцями // Актуальні проблеми політики. О., 2010. Вип. 40. С. 175–183.
2. Ягунов Д. Альтеративні санкції в сучасному пенальному ландшафті: тенденції, проблеми та перспективи // Актуальні проблеми політики. — О., 2007. — Вип. 30. — С. 204–211.
3. Радзівеський І. Трансформація системних характеристик державного управління в умовах глобалізації: автореф. дис. ... канд. наук з держ. упр. : 25.00.01 / І. Радзівеський; НАДУ при Президентові України. К., 2007. 20 с.
4. Ягунов Д. Приватизація в'язничної системи: англо-американський досвід // Актуальні проблеми політики. — О., 2004. — Вип. 19. — С. 355–360.
5. Ягунов Д. Privatisation of Corrections in the New Millennium // Юридичний вісник. — 2007. — № 3. — С. 48–53. — Англ. мовою.
6. Ягунов Д. Пенітенціарні ідеали та пенітенціарна архітектура в механізмах соціального управління // Актуальні проблеми державного управління. О., 2005. № 4 (24). С. 91–97.
7. Митфорд Дж. Тюремний бізнес / Дж. Митфорд. — М., 1978. — 389 с.
8. Mathiesen T. Prison on Trial / T. Mathiesen. — Winchester: Waterside Press, 2000. — 208 p.
9. Blair C. Prison and Probation. Review of the Criminal Justice System of the Northern Ireland // Research Report. March 2000. № 6. P. 25.
10. Griffiths C. Canadian Criminal Justice / C. Griffiths, S. Verdun-Jones. Toronto, 1989. 629 p.
11. Войнова Л. Пенітенціарна система Нідерландів // Вісник Міністерства юстиції РФ. — 2002. — № 4. — С. 118.
12. Смит Дир ван Зил. Жесткое правосудие: новый стиль Южной Африки // Правоведение. — 2000. № 3. С. 188.
13. Cavadino M. The Penal System: An Introduction / M. Cavadino, J. Dignan. — 3rd ed. — SAGE, 2002. — 405 p.
14. Ягунов Д. Пенітенціарна система Англії та Уельсу: перехід від виконання покарань до менеджменту у галузі виконання покарань // Актуальні проблеми політики: зб. наук. пр. — О., 2008. Вип. 33. С. 207–212.
15. Ягунов Д. Трансформація системи альтеративних покарань в Англії та Уельсі: можливість запозичення зарубіжного досвіду для України // Відповне правосуддя в Україні. — 2007. — № 2(6). — С. 67–72.
16. Consultation on proposed NOMS Regional Commissioning Priorities 2008-9 (East Midlands). — NOMS, September 2007.

17. Prison Privatization Judged Unconstitutional by the Supreme Court of Israel [Електронний ресурс]. — Режим доступу : <http://blogs.law.yale.edu/>
18. McFarland S. Prisons, Privatization, And Public Values [Електронний ресурс] / S. McFarland, C. McGowan, T. O'Toole. — Режим доступу : <http://government.ecc.cornell.edu>.
19. Messner C. Germany: the Penal System between Past and Future // Western European Penal Systems : A Critical Anatomy / eds. V. Ruggiero, M. Ryan and J. Sim. — SAGE, 1995. — P. 133.
20. Logan C. Private Prisons: Cons and Pros / C. Logan. — New-York, 1990.
21. Ягунов Д. В. Глобалізаційна обумовленість «кризи покарання»: аналіз сучасних пенальних практик на основі кримінологічних поглядів Мішеля Фуко // Правова держава. — 2010. — № 12. — С. 325–330.
22. Ягунов Д. В. Вплив глобалізації на кримінальну політику сучасної держави в контексті питання про «кризу покарання» // Проблеми національної державності: матеріали Міжнар. наук. конф. пам'яті Л. М. Стрельцова, ОПУ ім. І. І. Мечникова, 26 берез. 2010 р. — О., 2010. — С. 261–263.
23. CCA Code of Ethics and Business Conduct for Directors and Employees (2003) [Електронний ресурс]. — Режим доступу : www.correctionscorp.com.

Анотація

Ягунов Д. В. Чи можна продавати «право карати»? (філософсько-правовий аналіз феномена в'язничної приватизації). — Стаття.

Стаття присвячена актуальним питанням пенітенціарної політики сучасних держав, а саме приватизації національних пенітенціарних систем. Увага також приділяється проблемі трансформації цілей кримінального покарання з урахуванням кризи реабілітаційного ідеалу.

Ключові слова: ув'язнення, в'язнична приватизація, реабілітація засуджених.

Аннотация

Ягунов Д. В. Можно ли продавать «право наказывать»? (философско-правовой анализ феномена тюремной приватизации). — Статья.

Статья посвящена актуальным вопросам пенитенциарной политики современных государств, а именно приватизации национальных пенитенциарных систем. Внимание также уделяется проблеме трансформации целей уголовного наказания с учетом кризиса реабилитационного идеала.

Ключевые слова: тюремное заключение, тюремная приватизация, реабилитации осужденных.

Summary

Yagunov D. V. Is It Possible to Sell «A Right To Punish»? (Philosophical and Legal Analysis of the Phenomenon of Prison Privatisation). — Article.

An article is focused on the topical issues of penal policy of contemporary states including issues of prison privatisation. Attention is also paid to the problem of transformation of aims of punishment taking into account crisis of the rehabilitative ideal.

Keywords: imprisonment, prison privatisation, offender rehabilitation.